

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6820/2567

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา 4 ภาค 9 โจทก์ นาย ม. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 84, ป.วิ.อ. มาตรา 226, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 135/1, ป.อ. มาตรา 135/2, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 7/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ให้การต่อผู้ดำเนินกรรมวิธีชักถามในฐานะผู้ถูกดำเนินกรรมวิธีหรือผู้ต้องสงสัย และให้การต่อพนักงานสอบสวนในฐานะพยาน มิใช่คำให้การของผู้ถูกจับที่ให้ไว้ต่อเจ้าพนักงานผู้จับเพราะขณะนั้นจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ยังไม่ได้ถูกจับกุม กรณีไม่อยู่ในบังคับตาม ป.วิ.อ. มาตรา 84 วรรคสี่ คำรับสารภาพและถ้อยคำอื่นของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 จึงไม่ต้องห้ามรับฟังตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว ทั้งการสอบปากคำจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 โดยผู้ดำเนินกรรมวิธีชักถามและพนักงานสอบสวนเป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่โดยชอบ เพราะขณะนั้นยังไม่มีเหตุเพียงพอที่จะดำเนินการขอออกหมายจับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ได้ เนื่องจากยังไม่รู้ว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 เป็นผู้กระทำความผิดฐานใดหรือไม่ การสอบปากคำจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 จึงเป็นเพียงการสอบถามเบื้องต้นในชั้นสืบสวนเท่านั้น ผู้ดำเนินกรรมวิธีและพนักงานสอบสวนไม่จำเป็นต้องแจ้งสิทธิใด ๆ ให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ทราบก่อน หรือตั้งทนายความให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 หรือให้ญาติของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 เข้าร่วมฟังการชักถาม ดังนั้นผลการดำเนินกรรมวิธีและบันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุ บันทึกคำให้การ/ชี้ยืนยันภาพถ่าย บันทึกคำให้การของพยาน รวมทั้งของกลางที่ตรวจยึดได้ จึงเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นและได้มาโดยชอบ ไม่ต้องห้ามรับฟังตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226 สามารถนำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานลงโทษจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91, 135/1, 135/2 (2), 209, 210, 288, 289, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 55, 72, 72 ทวิ, 78 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายและการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง พ.ศ. 2559 มาตรา 4, 25 ธิปไตยกระสุนปืน หัวกระสุน และโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง และนับโทษจำเลยที่ 3 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญา หมายเลขดำที่ 707/ 2564 ของศาลจังหวัดนาทวี จำเลยทั้งห้าให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 3 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อ ระหว่างพิจารณา จำเลยที่ 5 ถึงแก่ความตาย ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้จำหนายคดีเฉพาะจำเลยที่ 5 จากสารบบความ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 135/2 (2), 209 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 เฉพาะจำเลยที่ 4 มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย พ.ศ. 2559 (ที่ถูก พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายและการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง พ.ศ. 2559) มาตรา 25 วรรคหนึ่ง อีกกระทงหนึ่ง การกระทำของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

91 ฐานเป็นอั้งยี่ จำคุกคนละ 6 ปี ฐานตระเตรียมการอื่นใดหรือสมคบกันเพื่อก่อการร้าย (ที่ถูกฐานร่วมกันตระเตรียมการอื่นใดหรือสมคบกันเพื่อก่อการร้าย) จำคุกคนละ 6 ปี และฐานสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายเฉพาะจำเลยที่ 4 จำคุก 2 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 มีกำหนดคนละ 12 ปี จำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 14 ปี คำให้การของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ เห็นสมควรลดโทษให้คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 คนละ 8 ปี จำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 8 ปี 16 เดือน นับโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 589/2565 ของศาลจังหวัดนาทวี รับของกลาง ข้อหาอื่นให้ยก จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิจารณาแก้เป็นว่า ฐานเป็นอั้งยี่ จำคุกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 คนละ 4 ปี ฐานร่วมกันตระเตรียมการอื่นใดหรือสมคบกันเพื่อก่อการร้าย จำคุกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 คนละ 4 ปี ลดโทษให้กระหนงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 กระหนงละ 2 ปี 8 เดือน รวม 2 กระหนง เป็นจำคุกคนละ 4 ปี 16 เดือน ยกฟ้องโจทก์เฉพาะจำเลยที่ 4 ฐานสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายและการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง พ.ศ. 2559 มาตรา 25 วรรคหนึ่ง และไม่นับโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ต่อจากคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 589/2565 ของศาลจังหวัดนาทวี นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า มีคณะบุคคลจำนวนมากกว่าห้าคนขึ้นไปซึ่งปกปิดวิธีดำเนินการ และมีความมุ่งหมายเพื่อแบ่งแยกดินแดน และยึดอำนาจปกครองในจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดนราธิวาส และบางอำเภอของจังหวัดสงขลา ให้เป็นรัฐอิสระที่มีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเอง เรียกว่า รัฐปัตตานีหรือปัตตานีดารุสสลาม โดยสมคบกันเพื่อกระทำการอันมิชอบด้วยกฎหมาย ด้วยการใช้อำลัฏษะร้ายอันก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตร่างกาย และเสรีภาพของบุคคล ด้วยการก่อการร้ายในรูปแบบต่างๆ อย่างต่อเนื่อง สะสมกำลังพลและอาวุธ ยุยงและปลุกระดมราษฎรที่นับถือศาสนาอิสลามและมีถิ่นที่อยู่ในเขตสามจังหวัดดังกล่าวและบางอำเภอในจังหวัดสงขลาให้เกิดความรู้สึกเกลียดชังข้าราชการและรัฐบาลไทย และเข้าร่วมขบวนการดังกล่าว เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2563 เวลาประมาณ 20 นาฬิกา มีคนร้าย 2 คน ใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะร่วมกันใช้อาวุธปืนเล็กกล ขนาด .223 (5.56 มม.) ยิงร้ายตำรวจโท วีรศักดิ์ รองสารวัตรป้องกันและปราบปรามสถานีตำรวจภูธรโคกโพธิ์ ขณะขับรถจักรยานยนต์อยู่บนถนนสาย 42 หมู่ที่ 6 ตำบลมะกรูด อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ถึงแก่ความตาย แล้วคนร้ายชิงเอาอาวุธปืนพก รีวอลเวอร์ ขนาด .357 จำนวน 1 กระบอก กับโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อซัมซุง 1 เครื่อง ของผู้ตายไป เจ้าพนักงานยึดปลอกกระสุนปืน ขนาด 5.56 มม. 10 ปลอก ปลอกกระสุนปืน ขนาด 9 มม. 2 ปลอก ในที่เกิดเหตุ และลูกกระสุนปืน ขนาด 5.56 มม. 1 ลูก ฝังอยู่ในตัวผู้ตาย เป็นของกลาง วันที่ 8 ธันวาคม 2563 เวลา 18.30 นาฬิกา เจ้าหน้าที่ทหารพบรถจักรยานยนต์ยี่ห้อฮอนด้า ดรีม ซุปเปอร์คัพ สีเขียว ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียน ที่คนร้ายใช้เป็นยานพาหนะในการก่อเหตุ ชุกซ่อนอยู่ในป่าละเมาะ ริมคลองบ้านบาโงฆาติง หมู่ที่ 7 ตำบลนาเกตุ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ซึ่งเป็นรถจักรยานยนต์ที่ถูกคนร้ายลักเอาไปเมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2563 จากตำบลท่าม่วง อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา จึงยึดไว้เป็นของกลาง ต่อมาเวลา 19 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์มีจำเลยที่ 3 นั่งซ้อนท้ายเข้ามาในบริเวณป่าละเมาะใกล้จุดพบรถจักรยานยนต์

ดังกล่าว จึงถูกเจ้าหน้าที่ทหารควบคุมตัว และยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ไว้ ระหว่างนั้นมีโทรศัพท์ติดต่อเข้ามายังโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 หลายครั้ง เจ้าหน้าที่ตรวจสอบหมายเลขโทรศัพท์ที่ติดต่อเข้ามาทราบว่าเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ 5 จึงเดินทางไปควบคุมตัวจำเลยที่ 5 ซึ่งเป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 5 และยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 5 ไว้ 1 เครื่อง ตรวจสอบข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 5 พบว่ามีการส่งข้อความทางแอปพลิเคชันแมสเซนเจอร์ถึงจำเลยที่ 2 จึงเดินทางไปควบคุมตัวจำเลยที่ 2 ที่บ้านพัก ในวันที่ 9 ธันวาคม 2563 และยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 2 จำนวน 1 เครื่อง ต่อมาวันที่ 10 ธันวาคม 2563 เจ้าหน้าที่ทหารควบคุมตัวจำเลยที่ 4 ที่บ้านพัก และยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ 1 เครื่อง ตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีและจากนั้นเจ้าหน้าที่ทหารควบคุมตัวจำเลยทั้งห้าตามพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พุทธศักราช 2457 ไปที่ศูนย์ซักถามหน่วยเฉพาะกิจ กรมทหารพรานที่ 43 เพื่อดำเนินกรรมวิธีซักถาม ตามผลการดำเนินกรรมวิธีและบันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุ หลังจากครบกำหนดควบคุมตัวจำเลยทั้งห้าตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 จึงยุติการดำเนินกรรมวิธีและส่งตัวจำเลยทั้งห้าให้เจ้าพนักงานตำรวจสอบปากคำ จำเลยทั้งห้าต่อ ต่อมาวันที่ 28 ธันวาคม 2563 พนักงานสอบสวนกลุ่มงานสอบสวนคดีความมั่นคง จังหวัดปัตตานีสอบปากคำจำเลยทั้งห้าในฐานะพยาน หลังจากนั้นจึงขอออกหมายจับจำเลยทั้งห้า และจับกุมจำเลยทั้งห้า ขึ้นจับกุมและขึ้นสอบสวนจำเลยทั้งห้าให้การปฏิเสธ สำหรับความผิดฐานเป็นช่องโหว่ ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่นายทะเบียนไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครอง ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ฐานร่วมกันก่อการร้ายโดยใช้กำลังประทุษร้าย และฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ไต่ถามฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 (เนื่องจากศาลชั้นต้นสั่งจำหนัคดีเฉพาะจำเลยที่ 5 ซึ่งถึงแก่ความตายแล้ว) ส่วนความผิดสำหรับจำเลยที่ 4 ฐานสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายและการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง พ.ศ. 2559 มาตรา 25 วรรคหนึ่ง ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้อง โจทก์มีได้ฎีกา จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ว่า พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมานั้นมีน้ำหนักรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 กระทำความผิดฐานเป็นอั้งยี่และฐานร่วมกันเตรียมการอื่นใดหรือสมคบกันเพื่อก่อการร้ายตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 หรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ฎีกาในประการแรกว่า ข้อมูลตามผลการดำเนินกรรมวิธีและบันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุ บันทึกคำให้การ/ชี้ยืนยันภาพถ่าย บันทึกคำให้การของพยาน แม้ไม่ใช้การสอบสวนจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ในฐานะผู้ต้องหาแต่ต้องถือว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 อยู่ในสถานะผู้ถูกจับ จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิในฐานะผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 7/1 ไม่มีสิทธิพบและปรึกษาผู้ซึ่งจะเป็นทนายความเป็นการเฉพาะตัวให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำของตนได้ในชั้นสอบสวน ดังนั้นในการดำเนินการต่าง ๆ ในชั้นนี้หากจะมีผลใช้เป็นพยานหลักฐานในชั้นศาล ผู้ให้ถ้อยคำต้องได้รับความคุ้มครองสิทธิเช่นเดียวกับผู้ต้องหา เมื่อรายละเอียดของคำให้การจำเลยมีลักษณะเป็นคำรับสารภาพแต่ไม่มีการแจ้งสิทธิ แจ้งข้อหาแก่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 จึงเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบ ไม่อาจนำมารับฟังลงโทษจำเลยได้ นั้น เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ให้การต่อผู้

ดำเนินการวิธีซักถามในฐานะผู้ถูกดำเนินการวิธีหรือผู้ต้องสงสัย และให้การต่อพนักงานสอบสวนในฐานะพยาน มิใช่คำให้การของผู้ถูกจับที่ไว้ต่อเจ้าพนักงานผู้จับเพราะขณะนั้นจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ยังไม่ได้ถูกจับกุม กรณีไม่อยู่ในบังคับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84 วรรคสี่ คำรับสารภาพและถ้อยคำอื่นของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 จึงไม่ต้องห้ามรับฟังตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว ทั้งการสอบปากคำจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 โดยผู้ดำเนินการวิธีซักถามและพนักงานสอบสวนเป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่โดยชอบ เพราะขณะนั้นยังไม่มีเหตุเพียงพอที่จะดำเนินการขออนุญาตหมายจับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ได้ เนื่องจากยังไม่รู้ว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 เป็นผู้กระทำความผิดฐานใดหรือไม่ การสอบปากคำจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 จึงเป็นเพียงการสอบถามเบื้องต้นในชั้นสืบสวนเท่านั้น ผู้ดำเนินการวิธีและพนักงานสอบสวนไม่จำเป็นต้องแจ้งสิทธิใด ๆ ให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ทราบก่อน หรือตั้งทนายความให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 หรือให้ญาติของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 เข้าร่วมฟังการซักถาม ดังนั้น ผลการดำเนินการวิธีและบันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุ บันทึกคำให้การ/ยืนยันภาพถ่าย บันทึกคำให้การของพยาน รวมทั้งของกลางที่ตรวจยึดได้ จึงเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นและได้มาโดยชอบ ไม่ต้องห้ามรับฟังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 สามารถนำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานลงโทษจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ได้ เมื่อพิจารณาพยานหลักฐานดังกล่าวประกอบพยานหลักฐานอื่นที่โจทก์นำสืบ ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลการสืบสวนของเจ้าพนักงานตำรวจที่ตรวจสอบกล้องวงจรปิดภายหลังเกิดเหตุในเส้นทางต่าง ๆ เพื่อหาตัวคนร้าย และติดตามสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ตายที่คนร้ายเอาติดตัวไปด้วย อันทำให้เจ้าพนักงานตำรวจสามารถวิเคราะห์เส้นทางหลบหนีของคนร้ายได้ว่าน่าจะไปที่บ้านควนลาแมและบ้านบาโงหาดิง เมื่อเจ้าหน้าที่ยทหารเข้าตรวจสอบพื้นที่บริเวณบ้านบาโงหาดิงในวันที่ 8 ธันวาคม 2563 ก็พบรถจักรยานยนต์ของกลางที่คนร้ายใช้ก่อเหตุซุกซ่อนอยู่ในป่าละเมาะริมคลองบ้านบาโงหาดิงจริงตามที่เจ้าพนักงานตำรวจคาดการณ์ พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ที่ขับรถจักรยานยนต์เข้าไปในป่าละเมาะใกล้จุดพบรถจักรยานยนต์ของกลางในวันเดียวกันกับที่เจ้าหน้าที่ทหารพบรถจักรยานยนต์ของกลางโดยมีท่าทีพิรุณ เป็นเหตุให้ถูกเจ้าหน้าที่ทหารควบคุมตัวไว้ ซึ่งเมื่อเจ้าพนักงานตำรวจชุดสืบสวนตรวจสอบข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ก็พบว่า ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ 18 ถึง 20 นาฬิกา อันเป็นช่วงระยะเวลากระชั้นชิดกับเวลาที่มีการก่อเหตุคดีนี้ จำเลยที่ 1 โทรศัพท์ติดต่อสนทนากับบุคคลอื่น ๆ ถึง 9 คน ผ่านทางแอปพลิเคชันแมสเซนเจอร์บ่อยครั้งอย่างผิดปกติ ทั้งยังพบข้อมูลการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 กับที่ 5 นอกจากนี้เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจตรวจสอบข้อมูลการใช้โทรศัพท์ของจำเลยที่ 5 แล้ว ก็พบว่ามี การติดต่อกับจำเลยที่ 2 โดยการส่งข้อความทางแอปพลิเคชันแมสเซนเจอร์ ว่า "ทหารได้แล้ว" โดยจำเลยที่ 2 ก็สอบถามกลับมาว่า "มีทหารอยู่ที่สะพานหรือไม่" แม้เจ้าพนักงานตำรวจจะตรวจสอบข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 2 ไม่ได้เนื่องจากจำเลยที่ 2 ลบข้อความไปแล้ว แต่จำเลยที่ 2 เองก็ให้การยืนยันต่อเจ้าหน้าที่ว่าได้ส่งข้อความดังกล่าวตามที่ปรากฏข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 5 จริง ในชั้นซักถามจำเลยที่ 5 ก็ให้ข้อมูลว่ามีจำเลยที่ 4 ร่วมก่อการร้ายโดยเป็นผู้ทำหน้าที่ส่งเสบียง และเมื่อตรวจสอบข้อมูลจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยทั้งห้าแล้ว ก็พบข้อมูลการติดต่อกันระหว่างจำเลยทั้งห้ากับผู้ร่วมกระทำความผิดคนอื่นทางแอปพลิเคชันแมสเซนเจอร์ โดยจำเลยที่ 1 ใช้ชื่อบัญชีว่า S. ใช้หมายเลขโทรศัพท์ลงท้ายด้วย 2515 และ 2153 จำเลยที่ 2 ใช้ชื่อบัญชี A. หมายเลขโทรศัพท์ลงท้ายด้วย 2823 จำเลยที่ 3 ใช้ชื่อบัญชี B. และ J. หมายเลขโทรศัพท์ลงท้ายด้วย 6232 จำเลยที่ 4 ใช้ชื่อบัญชี

U. หมายเลขโทรศัพท์ลงท้ายด้วย 7689 จำเลยที่ 5 ใช้ชื่อบัญชี บ. หมายเลขโทรศัพท์ลงท้ายด้วย 6321 และ 0548 และจากข้อมูลที่ได้จากจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ประกอบข้อมูลผู้ก่อการร้ายในฐานะข้อมูลของเจ้าหน้าที่ทำให้ทราบว่าคนร้ายที่เป็นคนขับรถจักรยานยนต์ของกลางที่ใช้ก่อเหตุใช้ชื่อบัญชี M. คือ นายอัศรอรเม คนร้ายที่เป็นคนใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายใช้ชื่อบัญชี ด. คือ นายสากริยา โดยโจทก์มีภาพถ่ายหน้าจอโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ซึ่งปรากฏรายชื่อผู้ติดต่อกับจำเลยที่ 1 ทางแอปพลิเคชันแมสเซนเจอร์ ข้อมูลวันและเวลาติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 กับนายอัศรอรเม นายสากริยา จำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 และบุคคลอื่น ๆ ตั้งแต่ก่อนวันเกิดเหตุคดีนี้เป็นระยะเวลาหลายเดือนต่อเนื่องมาถึงวันเกิดเหตุจนกระทั่งจำเลยที่ 1 ถูกควบคุมตัว ซึ่งติดต่อกันทั้งทางโทรศัพท์ ส่งข้อความและข้อความเสียง โดยเฉพาะข้อความเสียงที่ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 กับที่ 4 นั้น จำเลยที่ 4 ยังได้เขียนอธิบายว่าการส่งข้อความเสียงในแต่ละครั้งได้ติดต่อกันเรื่องใด โดยเขียนด้วยลายมือตนเองไว้ด้วย และจากข้อมูลการใช้โทรศัพท์ส่งข้อความของจำเลยที่ 1 ก็พบว่า จำเลยที่ 1 มีการติดต่อกับนายสากริยาและนายอัศรอรเมผู้ก่อเหตุคดีนี้มาก่อนเกิดเหตุ นานหลายเดือน โดยเฉพาะในช่วงต้นเดือนธันวาคม 2563 มีการติดต่อกันถี่มาก โดยในวันที่ 2, 3 และ 4 ธันวาคม 2563 นายอัศรอรเมส่งข้อความแจ้งจำเลยที่ 1 ว่า คีนียกเลิก วันที่ 1 ธันวาคม 2563 จำเลยที่ 1 ส่งข้อความแจ้งจำเลยที่ 4 ว่า คีนียกเลิก วันที่ 2 และ 6 ธันวาคม 2563 จำเลยที่ 1 ส่งข้อความแจ้งจำเลยที่ 2 ว่า คีนียกเลิก วันที่ 6 ธันวาคม 2563 จำเลยที่ 1 ส่งข้อความแจ้งจำเลยที่ 3 ว่า ยกเลิก นอกจากนี้ข้อมูลการติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 5 ส่งข้อความแจ้งจำเลยที่ 2 ว่า ทหารได้รถแล้ว ซึ่งจำเลยที่ 2 ได้ตรวจดูและยืนยันข้อความที่ปรากฏตามภาพถ่ายหน้าจอโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 5 ว่าจำเลยที่ 5 ส่งข้อความดังกล่าวถึงตนเอง และจำเลยที่ 2 ส่งข้อความกลับไปว่า มีเจ้าหน้าที่อีกไหมที่สะพานใหญ่ โดยจำเลยที่ 2 เขียนข้อความยืนยันด้วยตนเองและลงลายมือชื่อไว้ด้วย แสดงให้เห็นความเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายในการติดต่อสื่อสารกันของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 และผู้ก่อเหตุรายอื่นซึ่งน่าจะเชื่อได้ว่ามีการวางแผนก่อเหตุในช่วงต้นเดือนธันวาคม 2563 และมีการแจ้งยกเลิกครั้งสุดท้ายในวันที่ 6 ธันวาคม 2563 ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ในวันที่ 7 ธันวาคม 2563 บ่งชี้ว่าการวางแผนที่มีการยกเลิกกันมาตลอดนี้น่าจะเป็นการเตรียมการเพื่อกระทำการในวันที่ 7 ธันวาคม 2563 เมื่อหลังเกิดเหตุผู้วางแผนก่อการก็ยังมีติดต่อกันในวันที่ 8 ธันวาคม 2563 อีก พยานหลักฐานดังกล่าวน่าจะเชื่อได้ว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 อยู่ในขบวนการก่อการร้ายนี้ด้วย ยิ่งไปกว่านั้นในชั้นดำเนินกรรมวิธีซักถามพยาน ร้อยตรีสุวิทย์ ผู้ดำเนินกรรมวิธีซักถามจำเลยที่ 1 ร้อยตรีไมตรี ผู้ดำเนินกรรมวิธีซักถามจำเลยที่ 2 ร้อยเอกสุริยงค์ ผู้ดำเนินกรรมวิธีซักถามจำเลยที่ 3 สิบเอกภูวนะผู้ดำเนินกรรมวิธีซักถามจำเลยที่ 4 ก็ยืนยันถึงการได้ข้อมูลจากการซักถามว่า เมื่อสร้างความคุ้นเคยและจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ไว้วางใจก็จะเริ่มเล่าข้อเท็จจริงตั้งแต่เริ่มเข้าสู่ขบวนการกลุ่มก่อเหตุความรุนแรง และการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการก่อเหตุความรุนแรงในแต่ละครั้ง โดยจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ได้ให้ข้อมูลแก่ผู้ดำเนินกรรมวิธีซักถามด้วยความสมัครใจ ไม่มีการบังคับ ชูเชิญ หลอกลวง หรือกระทำการอันมิชอบด้วยประการใด ๆ เมื่อผู้ดำเนินกรรมวิธีซักถามจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ปฏิบัติราชการไปตามหน้าที่ และข้อมูลที่ได้จากจำเลยแต่ละคนนั้นก็ล้วนเป็นข้อมูลส่วนตัวซึ่งมีเพียงจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 เท่านั้นที่จะทราบรายละเอียด โดยเฉพาะการร่วมก่อเหตุกับกลุ่มก่อการร้ายในครั้งก่อน ๆ ที่ตนเคยเข้าร่วมที่เป็นความลับ ย่อมต้องปกปิดมิให้ผู้อื่นล่วงรู้ แต่กลับมีรายละเอียดข้อเท็จจริงจำนวนมาก หากจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ไม่ได้เป็นผู้ให้ถ้อยคำด้วยตนเอง ผู้ดำเนินกรรมวิธีซักถามย่อมไม่อาจปั้นแต่งขึ้นมาได้ นอกจากนี้

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ก่อเหตุคดีนี้ที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ทำหน้าที่แตกต่างกัน โดยจำเลยแต่ละคนทราบเพียงหน้าที่ที่ตนได้รับมอบหมายและข้อมูลเฉพาะในส่วนที่ต้องกระทำเท่านั้น แต่เมื่อนำข้อเท็จจริงมาพิจารณาประกอบกันกลับสามารถเชื่อมโยงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้สอดคล้องกัน ทั้งยังตรงกับข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในวันเกิดเหตุว่าจำเลยที่ 1 ติดต่อกับนายอับดุลรอแมและจำเลยที่ 2 ก่อนเกิดเหตุในเวลาประมาณ 18 นาฬิกา เมื่อเกิดเหตุในเวลา 20 นาฬิกาแล้ว หลังเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ก็ติดต่อกับนายอับดุลรอแมและจำเลยที่ 2 อีกในทันที สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากผลการดำเนินกรรมวิธีว่า จำเลยที่ 1 โทรศัพท์ถึงจำเลยที่ 2 ให้ไปเอารถจักรยานยนต์ที่ใช้ก่อเหตุไปซุกซ่อนให้ หลังจากนั้นจำเลยที่ 1 ติดต่อกับนายอับดุลรอแมอีก 2 ครั้ง เชื่อว่าเพื่อนัดหมายพบกันให้จำเลยที่ 1 พานายอับดุลรอแมและนายสาการียาหลบหนี ทั้งยังมีข้อความเสี่ยงที่จำเลยที่ 1 ส่งถึงจำเลยที่ 4 ในทำนองนัดหมายให้จำเลยที่ 4 นำข้าวมาส่ง ส่วนในวันที่ 8 ธันวาคม 2563 เวลา 18.10 นาฬิกา จำเลยที่ 4 ก็ส่งข้อความติดต่อจำเลยที่ 1 สอบถามเรื่องรถจักรยานยนต์ของกลางที่ใช้ก่อเหตุที่นำไปซุกซ่อนไว้ ซึ่งเมื่อจำเลยที่ 1 ซักชวนจำเลยที่ 3 ไปดูรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวก็เป็นเหตุให้ถูกเจ้าหน้าที่ทหารควบคุมตัวไว้ สื่อแสดงถึงความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 แม้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 จะปฏิเสธอ้างว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 เป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน โดยเฉพาะจำเลยที่ 2 นั้นมีตำแหน่งเป็นคณะกรรมการมัสยิดประจำหมู่บ้าน จำเลยที่ 4 มีตำแหน่งหน้าที่เป็นหน่วยรักษาความปลอดภัยประจำหมู่บ้านและภารโรงประจำโรงเรียน บ. และจำเลยที่ 5 มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านซึ่งมีหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน จำเลยทั้งห้ามีความรู้จักมักคุ้นและสนิทสนมกันดีเยี่ยมคนรู้จักกันในชุมชนทั่ว ๆ ไปในพื้นที่ชนบท ย่อมมีการติดต่อสื่อสารเป็นปกติธรรมดาอยู่แล้ว ที่จำเลยทั้งห้ามีข้อมูลการใช้โทรศัพท์ติดต่อสื่อสารกัน เพื่อการสอดส่องดูแลความสงบเรียบร้อยภายในหมู่บ้านและเพื่อการติดต่อสื่อสารสานสัมพันธ์กันภายในชุมชนของตน หาได้เป็นพฤติกรรมพิเศษที่สื่อให้เห็นพิรุธว่าอาจจะเกี่ยวข้องหรือเป็นสมาชิกกลุ่มแนวร่วมผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้และสี่อำเภอของจังหวัดสงขลา แต่เมื่อพฤติกรรมของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ที่ติดต่อกันในช่วงก่อนและหลังเกิดเหตุอย่างผิดปกติและสอดคล้องกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามที่โจทก์นำเสนอ บ่งชี้ชัดว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 หาได้ติดต่อกันอย่างเช่นคนรู้จักปกติทั่วไปไม่ สำหรับที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ปฏิเสธว่า ข้อมูลที่ได้ตามผลการดำเนินกรรมวิธีและบันทึกคำให้การ/ยืนยันภาพถ่ายดังกล่าว เป็นข้อมูลที่ไต่ถามระหว่างจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ถูกควบคุมตัว ขาดอิสระในการให้ถ้อยคำ มีความกดดันและความเครียด จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ให้การด้วยความหวาดกลัวเจ้าหน้าที่ทหารทำร้าย และนำชี้ที่เกิดเหตุไปตามที่เจ้าหน้าที่ทหารนำไป จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ให้ข้อมูลตามผลการดำเนินกรรมวิธีและให้การในฐานะพยานไปเช่นนั้นเนื่องจากความหวาดกลัว ถูกทำร้าย และถูกข่มขู่ นั้น เมื่อได้ความว่าการสอบปากคำจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 เจ้าพนักงานตำรวจได้ให้ทนายความและญาติที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ไว้วางใจเข้าร่วมฟัง หากเจ้าหน้าที่ทหารหรือเจ้าพนักงานตำรวจมีการทำร้ายหรือข่มขู่ จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ย่อมสามารถแจ้งให้ญาติทราบได้โดยง่าย แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ได้โต้แย้งการกระทำดังกล่าวของเจ้าพนักงานเสียตั้งแต่ต้น แต่กลับหยาบยกขึ้นกล่าวอ้างลอย ๆ ในวันสืบพยาน โดยไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุน ข้อต่อสู้ของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 จึงไม่น่าหนักให้รับฟัง เชื่อว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ให้ข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่ทหารด้วยความสมัครใจ และที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ปฏิเสธว่า หากจำเลยที่ 1 และที่ 3 มีส่วนเกี่ยวข้องเป็นผู้นำรถจักรยานยนต์ที่คนร้ายใช้ก่อเหตุไปซุกซ่อนย่อมมีการสัมผัสกับรถจักรยานยนต์ต้องสงสัย แต่กลับไม่ปรากฏผลการตรวจพิสูจน์สาร

พันธุ์กรรมหรือลายมือแฝงของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ที่รถจักรยานยนต์ดังกล่าว พันตำรวจเอกรัชชัย ไม่ส่งคลิปเสียงที่ตรวจสอบพบในโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางเป็นพยานหลักฐาน ไม่ตรวจสอบ ข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ไปยังผู้ให้บริการโทรศัพท์เพื่อขอข้อมูลรายชื่อบุคคลที่เปิดใช้ หมายเลขโทรศัพท์ที่ปรากฏในเครื่องโทรศัพท์ของจำเลยที่ 1 จึงเป็นข้อพิรุธ นั้น ก็ไม่เป็นสาระแก่ คดี เพราะแม้ไม่มีพยานหลักฐานดังกล่าวก็ไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป พยานหลักฐานโจทก์ ที่นำสืบมาจึงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 เข้าเป็นสมาชิกขบวนการกู้ชาติ รัฐปัตตานีซึ่งมีพฤติกรรมกระทำความผิดเกี่ยวกับการแบ่งแยกดินแดนสามจังหวัดภาคใต้และบาง อำเภอของจังหวัดสงขลาโดยสร้างสถานการณ์ก่อเหตุฆ่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเป็นคณะบุคคลซึ่ง ปกปิดวิธีดำเนินการและมีความมุ่งหมายเพื่อการอันมิชอบด้วยกฎหมาย จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 จึง มีความผิดฐานเป็นอั้งยี่ และร่วมกันเตรียมการอื่นใดหรือสมคบกันเพื่อก่อการร้าย ที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เจริญ โชครุ่งวรานนท์ · อนุรักษ์ สง่าอารีย์กุล · สอนชัย สิริอารียกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6820/2567>